

Србија је власништво богаташа

У отменом ентеријеру клуба „Привредник” у Шекспировој улици, Београд, Мирослав Мишковић и амбасадор Камерон Мантер провели су угодно поподне. Тема разговора, Влада Републике Србије. Да се амерички амбасадор меша у послове сваке земље која нема нуклеарну главу и није тајна, Србија је нема али зато има богаташе који су разорнији.

Тишина са којом ЛДП прати преговоре говори да је Мишковић постао драг америчким интересима. Делта ће изаћи на лондонску берзу, приватизациони плен је легализован, прошлост опроштена. Заузврат, Мишковић и пријатељи извадиће признанице о уплатама и формираће се влада у којој ће СПС бити европска снага, а ДС партија социјалне правде.

Амбасадор зна да су избори фарса, и да су странке предузећа у мешовитој или искључивој својини Делте, зато је прескочио посреднике и уместо са запосленима разговарао са газдом. Србија ће ћутке примити и ову одлуку, шта и да каже, странке за које гласа успоставиле су систем у коме је све на продају, ако су продати животи гласача зашто не би били купљени политичари који их воде.

Свако тргује оним што има, радник продаје свој труд, а политичар идеје које нити су његове нити у њих верује. Србијом владају парламент и влада, владу и парламент чине посланици, гласачи су власништво странака, странке су власништво руководства, руководства су власништво богаташа, Србија је власништво богаташа.

Иако је на снази пропорционални изборни систем одлучује се по већинском, најбогатији носи све. Кукњава ДСС-а на резултате договора није важна, могли су то рећи и раније, пре него што су им богаташи окренули леђа. Мишковић не би био ни такав ни толики да није успостављен систем у коме је похлепа пожељна и добра. Увек је било миљеника, али никада мезимче власти није могло да на основу своје потребе за бољим третманом код америчке администрације направи владу.

Некада су власти мењале мезимце, данас мезимци мењају власти. Никада пре омиљени предузетник, овог пута то је Мишковић, није био толико моћан да купи читаву политичку сцену и да када му ДС отме земљу и воду, он на њих сручи све истине које зна, зато што је у њима учествовао када су му по правилима које су заједно смислили продавали земљу и воду, и да који месец доцније чим му обећају враћање земље крај воде, он подведе СПС и одлучи ко ће владати Србијом.

Зато наша политичка утакмица и није борба за гласове, то је борба ко ће бити ближе власнику капитала и ко ће брже препознати његове жеље и будуће потребе, а потребе су му све веће, таман за колико је Србија мања.

Не чуди мене Мишковић и његови парњаци по имању, њихов идеал је богатство и оно мора бити најпре створено, без обзира како, а затим увећано и заштићено, без обзира како. Не чуде ме ни бескичмењаци и са левице и са деснице који сваки свој крадљиви поступак правдају вишим интересом, толико високим да обично схватање морала, добра или части не може да досегне ту небеску висину.

Чуди ме само Србија која ћути и гласа, која се мири са губитком посла, хлеба, наде, слободе. Французи су револуцијом одвојили цркву од државе, шта Срби треба да ураде да одвоје богаташе од власти?

[Политика 13.06.2008]